

ຫລັກການຂອງການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ

ຫລັກການການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ

ຄຳສັບ "ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ" ກ່ອນອື່ນໄດ້ຖືກນຳມາໃຊ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໃນບົດລາຍງານກ່ຽວກັບຍຸດທະສາດ ການປົກປັກຮັກສາໂລກ ໃນປີ 1980 ໂດຍອົງການອະນຸລັກ ທຳມະຊາດໂລກ (IUCN), ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ເພື່ອສິ່ງແວດລ້ອມ (UNEP) ແລະ ກອງທຶນໂລກເພື່ອສັດປ່າ (WWF), ຕໍ່ມາ, ປະໂຫຍກດັ່ງກ່າວ ກໍກາຍເປັນເປັນຫົວຂໍ້ ອັນສຳຄັນຂອງບົດລາຍງານ ໃນປີ 1987 ທີ່ມີຊື່ວ່າ "ອະນາຄົດຂອງພວກເຮົາຮ່ວມກັນ" ໂດຍຄະນະກຳມາທິການສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການພັດທະນາ, ອັນເປັນທີ່ຮູ້ກັນທົ່ວໄປ ໃນນາມ ບົດລາຍງານ ຂອງທ່ານ Brundtland ພາຍຫລັງການປະທານຄະນະກຳມະການ, ທ່ານ Gro Harlem Brundtland, ຜູ້ທີ່ເປັນນາຍົກ ຂອງປະເທດນອກແວ ໃນເວລານັ້ນ. ຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວ ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ເພື່ອສ້າງ "ແຜນດຳເນີນງານຂອງໂລກ ເພື່ອການປ່ຽນແປງ" ໂດຍການທົບທວນບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມ, ເສຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ ທີ່ສຳຄັນ ຜ່ານຫຼາຍໆກອງປະຊຸມມວນຊົນທົ່ວໂລກ.

ຄຳນິຍາມ ຂອງການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງ

ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີການນຳໃຊ້ຄຳສັບນີ້ ຢ່າງກວ້າງຂວາງກໍຕາມ, ແຕ່ການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງ ແມ່ນເປັນແນວຄວາມຄິດ ເຊິ່ງຍາກຈະຕົກລົງກັນ ອະທິບາຍ ໃຫ້ຈະແຈ້ງ, ຮັດກຸມ ແລະ ຖືກຕ້ອງໄດ້. ເພື່ອການສະໜັບສະໜູນ ການຂະຫຍາຍຕົວ ທາງເສຖະກິດ ແລະ ຄວາມວັດທະນາຖາວອນ, ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງການເບິ່ງໂລກໃນແງ່ດີ ເຊິ່ງຖືເອົາກຽດຂອງມະນຸດ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈອັນດີ ຈະພາໃຫ້ສາມາດຜ່ານຜ່າ ອຸປະສັກ ທີ່ເກີດຂຶ້ນໄດ້. ສຳຫຼັບຜູ້ທີ່ຍັງສົງໃສຢູ່, ຄຳເວົ້າປະໂຫຍກນີ້ ແມ່ນເປັນພຽງແຕ່ເປັນການລວງຕາ ສຳລັບ

"ທຸລະກິດ ທຳມະດາ" ໃນຂະນະດຽວກັນກັບ ມະນຸດກໍຮັບຮ້ອນເຂົ້າໄປທຳລາຍ ຊັບພະຍາກອນຂອງໂລກ.

ນິຍາມຂອງການພັດທະນາແບບຍືນຍົງສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ຖືກນຳມາໃຊ້ ຈາກບົດລາຍງານ Brundtland ແມ່ນເປັນແນວຄິດອັນໜຶ່ງ ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍຫຍັງເປັນພິເສດ ໃນການວາງແຜນຍຸດທະສາດ ແລະ ການກຳນົດເປົ້າຫມາຍ.

ຫົວຂໍ້ ການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງ

ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນຍັງຕົກຢູ່ໃນຂອບເຂດ ຂອງການພັດທະນາ ນະໂຍບາຍ ແລະ ວິໄສທັດ ແບບກວ້າງຢູ່ກໍຕາມ, ແຕ່ໃນທາງປະຕິບັດແລ້ວ ຫຼັກການລວມຂອງການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ລວມມີຢູ່ 27 ຂໍ້ດ້ວຍກັນ ທີ່ໄດ້ຖືກບັນຈຸເຂົ້າໃນແຜນດຳເນີນງານທີ່ຮູ້ກັນຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໃນນາມຂອງ ວນລະກອງປະຊຸມ 21 (Agenda 21 - ມີຄວາມໝາຍວ່າ ແຜນງານສຳຫຼັບສັດຕະວັດທີ 21) ທີ່ຖອດຖອນອອກມາເພື່ອການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຢູ່ໃນກອງປະຊຸມສຸດຍອດໂລກ, ກອງປະຊຸມສະຫະປະຊາຊາດ ກ່ຽວກັບການພັດທະນາ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນປີ 1992 ທີ່ ນະຄອນ Rio de Janeiro. ຫລັກການທັງຫມົດ ມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ ໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ຕໍ່ບັນຫາໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ, ແຕ່ຫົວຂໍ້ຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນມີສ່ວນພົວພັນເປັນພິເສດ:

- ການຫລຸດຜ່ອນ ຄວາມທຸກຍາກ
- ຮູບແບບການບໍລິໂພກຂອງມະນຸດ
- ປະຊາກອນ ແລະ ການຍົກຍ້າຍຖິ່ນອາໄສ
- ສຸຂະພາບຂອງມະນຸດ
- ຊີວະນາໆພັນ
- ຊັບພະຍາກອນໃນນ້ຳຈືດ ແລະ ຊັບພະຍາກອນນ້ຳທະເລ
- ເຂດພູດອຍ

- ການພັດທະນາຊຸມຊົນ ແລະ ກະສິກຳ
- ສິ່ງເສດເຫຼືອ ແລະ ສານເຄມີ ທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ
- ການປ້ອງກັນຊັ້ນບັນຍາກາດ
- ແມ່ຍິງ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວໜຸ່ມ
- ຄົນພື້ນເມືອງ
- ຂອບເຂດທາງດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ

ຄຳນິຍາມ ການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ

ການພັດທະນາ ທີ່ຕອບສະໜອງກັບຄວາມຕ້ອງການໃນປະຈຸບັນ ໂດຍປາສະຈາກການຄຳນຶງເຖິງຄວາມສາມາດ ຂອງຄົນຮຸ່ນຕໍ່ໄປ ເພື່ອຕອບສະໜອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາເຈົ້າ.

*ຄະນະກຳມະການ Brundtland 'ອະນາຄົດພວກເຮົາ
ຮ່ວມກັນ'*

ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງ

ເພື່ອໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ ສາມາດ ດຳລົງຊີວິດ ເພື່ອການພັດທະນາທຳແຮງຢ່າງເຕັມສ່ວນ ທາງດ້ານ ກາຍະພາບ, ຈິດໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຖື

ວນາລະກອງປະຊຸມ 21, ກອງປະຊຸມສຸດຍອດໂລກ

ຫຼັກການ ການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງ

ສັງຄົມທີ່ຍືນຍົງໃດໜຶ່ງ ສາມາດເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະຄົນ ບັນລຸຄຸນະພາບຊີວິດສູງ ໃນລັກສະນະທາງດ້ານຄວາມຍືນຍົງ ຂອງນິເວດວິທະຍາ

ສະຫະປະຊາຊາດ

ແນວຄວາມຄິດ ທີ່ຕັດແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້ ທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ກັບການພັດທະນາ ເສດຖະກິດ, ການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງປະຊາກອນ, ສຸຂະພາບ ແລະ ອາຫານຂອງມະນຸດ, ສິດທິມະນຸດ, ແລະ ການປົກປັກຮັກສາ ສິ່ງແວດລ້ອມ ລ້ວນແຕ່ໄດ້ຖືກຄົ້ນຄິດຂຶ້ນມາ ຜ່ານຫລັກກການໃນວນລະກອງປະຊຸມ 21 ກັນທັງນັ້ນ. ຈະບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາທັງໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່ ຈົນກວ່າທຸກຢ່າງ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງເຕັມສ່ວນ ເພາະວ່າແຕ່ລະຢ່າງ ເປັນສ່ວນປະກອບອັນສຳຄັນ ຂອງລະບົບເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງມະນຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຕົວຢ່າງ, ການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນ ຢູ່ພາກເໜືອຂອງ ສ ປ ປ ລາວ ເພື່ອສ້າງລາຍຮັບ ຈາກການຂາຍໄຟຟ້າໃຫ້ບັນດາ ປະເທດໄກ້ຄຽງ ສາມາດກໍ່ໃຫ້ເກີດມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ທີ່ບໍ່ສາມາດມອງເຫັນໄດ້ ແລະ ບໍ່ເປັນທີ່ເພິ່ງປາດຖະຫນາຂຶ້ນໄດ້ ຈາກການຍົກຍ້າຍປະຊາຊົນ, ປ່າໄມ້, ເນື້ອທີ່ປູກຝັງ ໃນເຂດກໍ່ສ້າງເຂື່ອນ ແລະ ອ່າງເກັບນ້ຳ ແລະ ຜົນກະທົບທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຢູ່ເຂດລຸ່ມເຂື່ອນຕໍ່ການປະມົງ, ຕໍ່ກະແສການໄຫລຂອງນ້ຳ, ການປະມົງ, ດິນທາມ ແລະ ການແຊກແຊງຂອງນ້ຳເຄັມ ໃນເຂດສາມຫຼ່ຽມແມ່ນ້ຳຂອງເຊິ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ ປະຊາຊົນ ຜູ້ທີ່ອາໄສຊັບພະຍາກອນດັ່ງກ່າວ ໃນການດຳລົງຊີວິດ ທຸກຈົນລົງ ແລະ ເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່ວຍ.

ວິທີການທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຊີຕ່າງໆ ເບິ່ງຄືວ່າມີເຫດຜົນ ໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ ໂດຍການແບ່ງບັນຫາອອກເປັນສ່ວນນ້ອຍໆ. ແຕ່ຄວາມຕິດພັນລະຫວ່າງບັນຫາ ແຕ່ລະສ່ວນ ອາດສາມາດສູນເສັງໄປ ໃນວິທີການດັ່ງກ່າວ ແລະ ວິທີການແກ້ໄຂ ຕໍ່ສ່ວນນຶ່ງຂອງບັນຫາ ອາດຈະສ້າງບັນຫາໃໝ່ ຕໍ່ພື້ນທີ່ອື່ນໄດ້. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍພາຍນອກ "ຄວາມເສັງຫາຍເພີ່ມເຕີມ" ຈາກການພັດທະນາເຂື່ອນ ແມ່ນສະແດງ ຜົນອອກທີ່ຈະຕາມມາ ຈາກການຈຳກັດຂອບເຂດການຄົ້ນຄິດທີ່ສຸມໃສ່ແຕ່ບັນຫາທີ່ຮີບດ່ວນ. ການຄິດແບບເປັນລະບົບ ແລະ ຂະບວນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ທີ່ປັບປຸງໄດ້ເປັນທີ່ຄວາມຈຳເປັນສຳຫຼັບການຫຍັບຍ້າຍອອກ

ຈາກຍຸກອຸດສາຫະກຳທີ່ເກີດມາຈາກຄວາມຕາຍຕົວທາງດ້ານວິສະວະກຳ. ການກຳນົດໃຫ້ຄົນ ເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງບັນຫາ ເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ ອັນຕົ້ນຕໍ ດັ່ງທີ່ຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳຂອງ ໄດ້ສ້າງແຜນຍຸດທະສາດໄວ້. ການຄຸ້ມຄອງ ຊັບພະຍາກອນໂລກ ແລະ ບັນຫາຕົ້ນຕໍອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ຄວາມທຸກຈົນ, ອາຫານ, ສຸຂະພາບ ໂດຍແຍກບັນຫາອອກເປັນສ່ວນໆ ນັ້ນຈະເປັນການມອງຂ້າມ ຄວາມສຳພັນຂອງບັນຫາທີ່ມີເຊິ່ງກັນແລະກັນ.

ຄວາມທຸກຈົນ, ການອິດທິວ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການພັດທະນາ

ໂດຍອີງຕາມ ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ເພື່ອສິ່ງແວດລ້ອມ, ມາຕະຖານຕົ້ນຕໍ ສຳຫຼັບການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕອບສະຫນອງໄດ້ ຕໍ່ຄວາມຈຳເປັນຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ປຽບໜ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະ ບອບບາງທີ່ສຸດ ໃນສັງຄົມ, ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນຄົນທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳ, ເດັກນ້ອຍ, ແມ່ຍິງ ແລະ ຄົນພິການ. ເພາະວ່າ ຄົນ ທຸກຍາກ ມັກຈະມີຄວາມເປັນທ່ວງເປັນໃຍກັບການຢູ່ລອດແຕ່ລະມື້ ແຕ່ຈະບໍ່ຄິດເຖິງການປົກປັກຮັກສາ ຊັບພະຍາກອນ ໄລຍະຍາວ. ຖ້າຫາກການພັດທະນາ ຫາກຫຍັບຍ້າຍຊັບພະຍາກອນທີ່ເປັນອາຫານ, ທີ່ຢູ່ອາໄສ ຂອງເຂົາເຈົ້າ ໂດຍບໍ່ມີການຊົດເຊີຍຢ່າງພຽງພໍ, ເຂົາເຈົ້າ ຈະເຄື່ອນຍ້າຍ ໄປຫາແຫລ່ງອາຫານໃໝ່ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຜົນກະທົບທີ່ອາດຈະເກີດມີຕໍ່ ສິ່ງແວດລ້ອມແຕ່ຢ່າງໃດ.

ໃນລັກສະນະຂອງການເຍາະເຍີ້ຍ, ເບິ່ງຄືວ່າ ຄົນທຸກຍາກ ແມ່ນເປັນຜູ້ເຈັບປວດຫລາຍທີ່ສຸດ ຈາກການເຊື່ອມໂຊມຂອງສິ່ງແວດລ້ອມ ຜ່ານການນຳໃຊ້ນ້ຳທີ່ເປີເປື້ອນ ແລະ ບໍ່ມີການອະນາໄມຢ່າງພຽງພໍ ແລະ ມີພັນທະຕ້ອງໄດ້ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະຖານທີ່ຄົນຮຸ່ງມີກວ່າ ບໍ່ຕ້ອງການອາໄສຢູ່ ເຊັ່ນ: ໃນພື້ນທີ່ເຊິ່ງບອບບາງຕໍ່ການເຊາະເຈື່ອນ ຫລື ນ້ຳຖ້ວມ, ໃນສະພາບທີ່ແອອັດ, ຫລື ເປັນບ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າ ຈະ

ຕ້ອງຖືກສຳຜັດ ກັບສິ່ງທີ່ເປັນພິດ ຈາກການອຸດສາຫະກຳ. ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າ ຈຳຕ້ອງອາໄສອາຫານ ແລະ ເຊື້ອເພີງທີ່ມີໃນທ້ອງຖິ່ນ, ຜູ້ທຸກຍາກ ຍິ່ງຈະມີຄວາມບອບບາງ ຖ້າແຫລ່ງສະໜອງດັ່ງກ່າວ ຖືກຍົກຍ້າຍອອກ ດ້ວຍການພັດທະນາ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ຮຸ້ນ ໃນສັງຄົມພັດສາມາດສັ່ງຊື້ສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ຈາກທີ່ອື່ນ, ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຫຼາຍ. ໃນທຳນອງນີ້, ຊ່ອງຫວ່າງ ລະຫວ່າງຄົນຮຸ້ນ ແລະ ຄົນທຸກ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນໄປຄຽງຄູ່ກັບການພັດທະນາເສດຖະກິດ ແລະ ຄວາມຈະເລີນ ສຳຫຼັບແຕ່ຄົນບາງສ່ວນ, ອັນເພີ່ມຄວາມທຸກຈົນແກ່ສ່ວນທີ່ເຫຼືອ ແລະ ການເຊື່ອມໂຊມ ຂອງສິ່ງແວດລ້ອມ ກໍເກີດຂຶ້ນແບບຊັ້ນຊ້ອນອີກ.

ອີກດ້ານໜຶ່ງ, ການປົກປ້ອງ ແລະ ການຈຳກັດການພັດທະນາເສດຖະກິດ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາ ສະເພາະແຕ່ຊັບພະຍາກອນ ສິ່ງແວດລ້ອມແຕ່ຢ່າງດຽວ ແລະ ມອງຂ້າມບັນຫາຂອງຄວາມທຸກຈົນ ຖືວ່າເປັນການຂາດຈິດສຳນຶກ. ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດ ແມ່ນການນຳໃຊ້ ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ, ຕົວຢ່າງ ມີເສດເຫຼືອຫນ້ອຍທີ່ສຸດ, ເພື່ອຮັບປະກັນ ໃຫ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ຈາກການພັດທະນາຕ້ອງຈ່າຍຄ່າສິ້ນເປືອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເສຍສະຫລະ ຫລື ຈ່າຍມູນຄ່າ (ຕົວຢ່າງ ການສູນເສຍທີ່ດິນ ແລະ ປະເພນີ) ສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໃນຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ການຕັດສິນບັນຫາ. ຢາກເຮັດໃຫ້ການພັດທະນາ ເສດຖະກິດ ມີຄວາມຍືນຍົງໄດ້ ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມສະເໝີພາບ ນັ້ນກໍຄືການໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງເທົ່າທຽມກັນ. ການຂຸດຄົ້ນສິ່ງແວດລ້ອມ ຫຼື ຜູ້ທຸກຍາກ ເກີດຈາກການພັດທະນາເສດຖະກິດ ໂດຍໄດ້ຮັບການ ຜັກດັນຈາກບຸກຄົນທີ່ມີອຳນາດ ໃນສັງຄົມ ແມ່ນການເບິ່ງບັນຫາແບບສາຍຕາສິ້ນ ແລະ ຈະກາຍເປັນຕົ້ນເຫດຂອງການທຳລາຍຕົນເອງ ໃນທີ່ສຸດ.

ອົງປະກອບທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ຂອງການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງ

ຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ໃນອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ ເປັນຂໍ້ຕໍ່ຂອງການພົວພັນເຊິ່ງກັນແລະກັນ ອັນຢ່າງເຫັນໄດ້

ຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງ, ການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຈົນ, ການບັນເທົາທຸກ, ແລະ ການມີສຸຂະພາບດີ ຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍປາສະຈາກ ການບໍລິໂພກນ້ຳທີ່ມີຄຸນະພາບດີ. ເພື່ອຮັບປະກັນ ການຕອບສະໜອງດັ່ງກ່າວ, ອຸທິກະສາດ ຂອງອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງ ຈະຕ້ອງໄດ້ມີການຄຸ້ມຄອງ ຢ່າງເປັນລະບົບທີ່ລົມບູນແບບ, ບໍ່ພຽງແຕ່ຈະມີການຄຸ້ມຄອງ ພາຍໃນເຂດແດນ ລະດັບຊາດ ຫຼື ໃນເຂດແຫຼ່ງນ້ຳເທົ່ານັ້ນ. ສຸຂະພາບ ຂອງລະບົບນິເວດວິທະຍາທາງນ້ຳ ແມ່ນຂຶ້ນກັບຂອບເຂດຈຸດປະສົງ, ການວາງແຜນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໃນລະດັບແຫຼ່ງນ້ຳ. ບົດບາດຂອງ ຄະນະກຳມາທິການແມ່ນ້ຳຂອງ ແມ່ນເປັນຫົວໃຈ ຕໍ່ການບັນລຸຕາມເປົ້າຫມາຍດັ່ງກ່າວ.

ຈິດສຳນຶກທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ

ບາດກ້າວທຳອິດທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ໃນເມື່ອມີການແນະນຳໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງທາງດ້ານພຶດຕິກຳ ທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນ ສຳລັບການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງ ແມ່ນການຍົກລະດັບຈິດສຳນຶກ ໃນຕົວແທນຂອງລັດຖະບານ, ຜູ້ສັ່ງເສີມການພັດທະນາ, ມວນຊົນທົ່ວໄປ ແລະ ປະຊາຊົນກຸ່ມເປົ້າຫມາຍ ສຳຫຼັບວຽກງານການພັດທະນາສະເພາະໃດໜຶ່ງ. ບັນດາ ຂ່າວສານ, ການສຶກສາ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມຂອງປະຊາຊົນໃນການຕັດສິນບັນຫາ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການພັດທະນາ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງມັນທີ່ຄາດວ່າຈະເກີດຂຶ້ນ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຂອງປະຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນ ເປັນສິ່ງສຳຄັນອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ທີ່ຈະນຳໄປສູ່ການຄັດເລືອກການດຳເນີນການໃດໜຶ່ງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ, ແລະ ມີຄວາມສະເໝີພາບ. ປັດໃຈນຳເຂົ້າ ຈາກຜູ້ຊ່ຽວຊານ ໃນສາຂາໃດໜຶ່ງ ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນ, ແຕ່ການປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນຂະບວນການຂອງຜູ້ຕາງໜ້າຊຸມຊົນ ແລະ ສ່ວນບຸກຄົນ ທີ່ອາດຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ຈາກການວາງແຜນ ການພັດທະນາກໍມີຄວາມສຳຄັນເທົ່າໆກັນ. ປະຊາຊົນດັ່ງກ່າວນີ້ ເປັນຊ່ຽວຊານ ກ່ຽວກັບສະພາບຂອງທ້ອງຖິ່ນ, ຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາເຈົ້າ. ການສາທິດທາງດ້ານການສ້າງຈິດສຳນຶກ

ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈ ຕໍ່ບັນຫາການຄຸ້ມຄອງ ຊັບພະຍາກອນ ອາດຄົ້ນພົບໄດ້ຢູ່ໃນກໍລະນີສຶກສາ ການປະມົງ ໃນອ່າງນ້ຳຖ້ຳ, ສ ປ ບ ລາວ.

ຫລັກການປ້ອງກັນ

ໃນເມື່ອພະຍາຍາມຈະຄາດຄະເນ ຫລື ປະມານ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນຈາກ ການພັດທະນາທີ່ນຳສະເໜີ ຫລື ການປ່ຽນແປງ ຕ່າງໆນັ້ນ ຈຳເປັນຕ້ອງຄວາມລະມັດລະວັງໃນລະດັບ ໃດນຶ່ງ ໄປພ້ອມກັບຄວາມສ່ຽງທີ່ອາດມີຂຶ້ນ. ຫລັກ ການປ້ອງກັນ ທີ່ອະທິບາຍໄວ້ໃນ ວນລະກອງປະຊຸມ 21 ລະບຸວ່າ:

“ໃນບ່ອນທີ່ມີໄພຂົ່ມຂູ່ ຂອງການເສັງຫາຍອັນໜັກໜ່ວງ ແລະບໍ່ສາມາດແກ້ຄືນໄດ້, ບໍ່ຄວນນຳໃຊ້ການ ຂາດຄວາມແນ່ນອນທາງວິທະຍາສາດ ເປັນເຫດຜົນ ໃນການເລື່ອນມາດຕະການ ທີ່ມີປະສິດທິຜົນທາງດ້ານ ມູນຄ່າ ເພື່ອປ້ອງກັນ ການເຊື່ອມໂຊມ ຂອງສິ່ງແວດ ລ້ອມ”

ຂໍ້ຖືກຖຽງໃນປະຈຸບັນ ກ່ຽວກັບໄພຂົ່ມຂູ່ຂອງຂະ ບວນການໂລກຮ້ອນ ເປັນຕົວຢ່າງອັນໜຶ່ງ ສຳຫຼັບ ການນຳໃຊ້ ຫລັກການປ້ອງກັນໄວ້ລ່ວງໜ້າ. ຖ້າຫາກ ການເຕືອນໄພ ສັກສິດ, ຜົນທີ່ຕາມມາ ຂອງການເມີນ ເສີຍ ອາດແພງກວ່າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ສຳຫຼັບການດຳເນີນ ການແກ້ໄຂເພື່ອຫລຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງ. ວິຈາລະນາ ຍານຂອງມະນຸດ ແລະ ກົດຫມາຍ ຈາກການພາກ ພຽນ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ ບຸກຄົນ, ຊຸມຊົນ ແລະ ລັດຖະ ບານ ນຳໃຊ້ຄວາມລະມັດລະວັງ ຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ເພື່ອປ້ອງກັນໄພ ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາເຈົ້າເອງ ແລະ ຜູ້ອື່ນ.

ອະນາຄົດສຳຫຼັບການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ

ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາ ພິຈາລະນາ ບັນຫາກ່ຽວກັບ ຄວາມຫຼາກຫຼາຍ, ຄວາມສະລັບຊັບຊ້ອນ ທີ່ກ່ຽວ ຂ້ອງກັບການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງ, ມັນເປັນທີ່ຈະ ແຈ້ງແລ້ວວ່າ ການບັນລຸ ຄວາມກ້າວໜ້າສູ່ຄວາມຍືນ ຍົງ ອາດເປັນໜຶ່ງຂອງໜ້າວຽກທີ່ທ້າທາຍ ທີ່ມະນຸດ

ກຳລັງປະເຊີນຢູ່ໃນປະຈຸບັນ ຫລື ຕະຫຼອດເວລາໃນ ປະຫວັດສາດ. ແນວຄວາມຄິດ ກ່ຽວກັບການພັດທະ ນາ ແບບຍືນຍົງ ບໍ່ແມ່ນເປົ້າຫມາຍ ຫລື ເປັນຈຸດ ຫມາຍປາຍທາງອັນຕາຍຕົວ, ແຕ່ມັນເປັນເປົ້າເຄື່ອນ, ທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງເດີນເຂົ້າຫາ. ບົນເສັ້ນທາງນີ້ ຈຳເປັນ ຕ້ອງມີຈິນຕະນາການ, ຄວາມພະຍາຍາມ, ມີຄວາມ ປາຖະນາດີ, ຄວາມອິດທິນ, ຄວາມຮູ້, ຄວາມສາ ມາດໃນການປັບປ່ຽນ ແລະ ມີແນວຄິດສ້າງສັນ. ຄວາມຢູ່ດີກິນດີ ຂອງປະຊາຊົນທັງໝົດ ໃນອະນາ ຄົດ ແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບ ຄວາມສະໜັກໃຈຂອງປະຊາ ກອນໂລກປະຈຸບັນ ຜູກມັດຕົນເອງໃຫ້ຕິດພັນກັບການ ເດີນທາງນີ້.

ສັງລວມຈຸດສຳຄັນຕ່າງໆ

- ຢາກເຮັດໃຫ້ການພັດທະນາ ມີຄວາມ ຍືນຍົງ ຕ້ອງເຄົາລົບສິດທິ ແລະ ກຽດຂອງມະນຸດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ.
- ບາງບັນຫາທີ່ເປັນຈຸດໃຈກາງ ຂອງການພັດທະ ນາ ແບບຍືນຍົງ ແມ່ນການປ້ອງກັນມົນລະພິດ, ການປົກປັກຮັກສາ, ການແບ່ງປັນການໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ ເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ປັດ ໃຈນຳເຂົ້າຈາກຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນການຕັດສິນບັນ ຫາ ທີ່ຈະສົ່ງຜົນກະທົບ ຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ.
- ການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງ ສາມາດບັນລຸໄດ້ ຖ້າຫາກມີການຫລຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຈົນ, ຄວາມ ອິດທິວ ແລະ ພະຍາດ – ຜູ້ທີ່ເສັງປຽບທີ່ສຸດ ໃນ ສັງຄົມ ຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ.
- ການພັດທະນາ ແບບຍືນຍົງ ເປັນບໍ່ເກີດຂອງບັນ ຫາທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດ ລ້ອມ ເຊິ່ງທັງໝົດ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ.
- ບັນດາປັດໃຈທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ໃນການພັດ ທະນາ ແບບຍືນຍົງ ລວມມີ ການປົກປັກຮັກສາ ລະບົບນິເວດວິທະຍາ, ຊີວະນາໆພັນ, ນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນນ້ຳ.

- ພວກເຮົາ ບໍ່ໄດ້ຮັບການສືບທອດໜ່ວຍໂລກ
ໜ່ວຍນີ້ຈາກບັນພະບູລຸດຂອງພວກເຮົາ,
ແຕ່ພວກເຮົາພັດໄດ້ຍືນຍົງມາຈາກລູກຫລານ
ຂອງພວກເຮົາ.